

shora líčený jak proti H-ové tak proti Š-ové. Aby bylo necudným jednáním veřejné pohoršení skutečně vzbuzeno, se ke skutkové podstatě přestupku §u 516 tr. zák. nevyžaduje. Ovšem ale musí býti jednání to způsobilé, aby vzbudilo veřejné pohoršení a tato způsobilost jest opodstatněna tenkrát, když byl smilný čin spáchán, byl i ne veřejně, tedy přece za okolností, kde si pachatel musel býti vědom možnosti, že se o něm doví větší počet lidí. Takové okolnosti zde byly, uváží-li se, že čin se stal v místnostech soudu, každému přístupných, a že dodatečným vypravováním se dostal do veřejnosti, právě důsledkem zvláštních okolností, za nichž byl čin proveden, poněvadž si H-ová a také její spolence ve vazbě P-ová a Š-ová na chování obžalovaného stěžovaly a daly podnět k zavedení trestního vyhledávání. Poněvadž se soud nevyslovil o tom, zda si byl obžalovaný vědom, že se o jeho činu může dovědět větší počet lidí, po případě musil si býti vědom, že se jeho čin dostane dodatečným vypravováním do veřejnosti, nelze rozhodnouti ve věci samé. Bylo proto uložiti nyní příslušnému soudu okresnímu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Čís. 1742.

Je-li zjištěna předchozí úmluva několika pachatelů o zlém nakládání, přichází v úvahu § 155 d) tr. zák., nikoliv § 157 tr. zák., a jest každý z pachatelů, bez ohledu na to, zda lze zjistiti, jaké poranění který z nich způsobil, zodpověden za celý výsledek útoku, jehož se účastnil.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, Zm II 189/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 26. ledna 1924, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem těžkého poškození na těle podle §u 157 druhý odstavec tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalované vinnými zločinem těžkého poškození na těle podle §§ů 152, 155 b), d), e) tr. zák., který spáchali tím, že dne 12. srpna 1923 v umluveném spojení proti Janu Č-ovi údery a bodnutími nožem do krajiny prsní a břišní, ne sice v tom úmyslu, by ho usmrtili, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském, takovým způsobem jednali, že mu z toho vzešlo přerušení zdraví a nezpůsobilost k povolání trvajícím alespoň 30 dní a toto těžké poranění stalo se pro jeho život nebezpečným.

D ů v o d y:

Nalézací soud nesprávně podřadil zjištěný čin obžalovaných pod ustanovení druhého odstavce §u 157 tr. zák., vycházející z mylného názoru, že ustanovení to připouští i předchozí úmluvu o zlém nakládání s poškozeným a že jest ho použití i v případě, kdy takováto předchozí domluva jest zjištěna. V každém případě těžkého poškození na těle, kde předchozí domluva o zlém nakládání jest zjištěna, přichází v úvahu toliko zvláštní pravidlo §u 155 d) tr. zák. a jest každý z pachatelů, bez

ohledu na to, lze-li zjistiti, jaké poranění který z nich způsobil, zodpověděn za celý výsledek útoku, jehož se účastnil. Ustanovení §u 157 tr. zák. může býti použito toliko v těch případech, kde předcházející dorozumění pachatelů zjištěno není. Bylo proto napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný, uznati ihned ve věci samé, že jsou obžalovaní vinni zločinem těžkého poškození podle §§u 152, 155 b), d), e) tr. zák. a odsouditi je k zákonnému trestu. Ve směru kvalifikace podle §u 155 a) tr. zák. nebylo možno obžalované odsouditi, jelikož kvalifikace ta předpokládá, byť i jen za určitých okolností, po zákonu předpokládaný úmysl těžce poškoditi, který, když o žádném obžalovaném nemůže býti zjištěno, zda právě on to které těžké ublížení způsobil, u žádného z nich přirozeně též nebyl zjištěn. Z důvodu spolupachatelství podle §u 155 d) tr. zák. mohl by však odvozován býti jen tehdy, kdyby předchozí úmluva byla již cílila ke způsobení těžkého poranění, což rovněž rozsudek ani nenaznačuje.

Čís. 1743.

Donesení zbraně i k cíli nezávadnému (na př. k použití na divadle) bez dovolení jest přestupkem §u 36 zbroj. pat.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, Zm II 317/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 11. dubna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§u 185, 186 a), b) tr. zák. a přestupkem podle §u 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud zmatečnou stížnost napadá rozsudkový výrok, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 36 zbroj. pat., nelze jí přiznati oprávnění. Neprávem namítá stěžovatel, že pouhé donesení pušky k účelu divadelnímu, tedy k účelu dovolenému, neodpovídá zákonnému pojmu nosení zbraně ve smyslu §u 36 zbroj. pat., že tedy k němu nebylo zapotřebí opatřiti si zbrojní list. § 36 zbroj. pat. co do účelu, za jakým je zbraň nesena, nijak nerozeznává; dlužno tudíž za to míti, že podle úmyslu zákonodárcova každé nosení zbraně, i když k němu došlo k cíli jinak nezávadnému, avšak bez dovolení a bez prokázané potřeby k odvrácení hrozícího nebezpečí, stává se trestným podle uvedeného předpisu.

Čís. 1744.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pojem »podněcování«.

Skutková podstata přečinu podle §u 15 čís. 2 zákona nepředpokládá ani, by se úmysl pachatelův nesl přímo za bezprávným účinkem, ani, by